

BIBLIOTHEEK „OVERJARIG KOREN”

40 JAARGANG No. 10

DE GEESTELIJKE DOOD

door

JOHN FLAVEL



UITGEVERIJ ROMIJN & VAN DER HOFF
GORINCHEM

De geestelijke dood

Daarom zegt Hij: „Ontwaak, gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten.” Efeze 5 : 14.

Dit schriftgedeelte stelt aan ons voor de ellendige en beklagenswaardige staat van de onwedergeborenen, als zijnde onder de macht van de geestelijke dood, welke de oorzaak is van alle andere ellenden. Daarom zal ik beginnen met het verklaren van de droeve en beklaaglijke staat van hen, die Jezus Christus niet aannemen voor hun eigen ziel.

Het oogmerk van de apostel in de samenhang is, de gelovigen aan te sporen tot een voorzichtig en heilig leven, tot „een wandelen als kinderen des lichts.” Deze vermaning is neergelegd in vers 8 en wordt in de volgende verzen met verscheidene beweegredenen aangedrongen.

Ten eerste, uit de strekking van heilige beginselen tot een heilige wandel en vruchten.

Ten tweede, uit de overtuigende uitwerking van de praktijk der godzaligheid op de consciëntie der goddelozen. De heiligheid boezemt ontzag in bij de onbekeerden en overtuigt hun consciëntie.

Ten derde, uit het verband tussen een heilige wandel en het grote oogmerk van Gods Woord, hetwelk is, om mensen door wedergeboorte te doen ontwaken uit die geestelijke slaap, of liever uit die geestelijke dood, waarin de zonde hen heeft gebracht. Dit is de beweegreden in de tekst: „Ontwaak, gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten.” Er is enige moeilijkheid bij het beantwoorden van de vraag waarop onze tekstwoorden betrekking hebben. Sommigen menen dat ze in verband staan met Jes. 26 : 19, waar wij lezen: „Waakt op en juicht, gij die in het stof woont.” Anderen zien verband met Jes. 60 : 1, „Maak u op, wordt verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op.” Doch het is meest waarschijnlijk, dat de woorden geen betrek-

Deze predikaties die voor het eerst in onze taal verschijnen zijn uit het Engels vertaald door C. B. van Woerden Jr.

king hebben op een of andere bijzondere tekst, maar op de inhoud van de gehele Bijbel, welke werd ingegeven en geschreven met het grote doel, om zielen te doen ontwaken en levend te maken uit de staat van de geestelijke dood. In dat licht hebben wij drie dingen ernstig en bijzonder te beschouwen.

In de eerste plaats, de ellendige staat van de onwedergeborenen. Zij slapen en zijn dood.

In de tweede plaats, hun plicht welke is „te ontwaken en uit de dood op te staan.”

In de derde plaats, de kracht welke hen daartoe wil bekwaren: „Christus zal over u lichten.”

1. De ellendige staat van de onwedergeborenen wordt ons voorgesteld onder de beeldspraken van *slaap* en *dood*. Beide uitdrukkingen bedoelen een en dezelfde zaak, hoewel met enige verscheidenheid van betekenis. Zij die Christus missen, de onbekeerde wereld, is in een diepe slaap. Een sluimergeest is op hen gevallen, ongevoelighed en valse rust is over hen gekomen, ofschoon zij bloot staan aan eeuwige toorn en ellende en elk ogenblik in gevaar zijn in het verderf te vallen.

Zij zijn gelijk aan iemand die in een diepe slaap gezonken is in een huis hetwelk in brand geraakt is, terwijl zijn verbeelding zich vermaakt in een of andere genoeglijke droom, hoewel verterende vlammen rondom hem zijn. Dit is een zeer sprekende gelijkenis van de onwedergeborene ziel. Maar hij die slaapt, heeft toch het beginsel van leven in zich, hoewel zijn besef verdoofd is en het besef van leven door de slaap tot stilstand is gekomen. Daarom, opdat wij zouden weten dat dit de toestand is, uitsluitend van de onwedergeborenen, zo wordt in de tekst opzettelijk bevestigd dat zij van wie gezegd wordt dat zij slapen, ook dood zijn. Wij moeten daarom uit de tekstwoorden verstaan, dat daarin niet alleen bedoeld wordt ons te wijzen op de *stilstand* van werkzaamheid en oefening, maar op een totaal *gemis* van een beginsel van geestelijk leven, hetwelk de ellende van de onwedergeborenen is.

2. Ons wordt hier voorgesteld de plicht van hen die

niet wedergeboren zijn, welke is „te ontwaken uit de slaap en op te staan uit de dood.” Dit is hun groot belang. Geen plicht in de wereld is noodzakelijker en van meer gewicht dan deze: „Strijdt om in te gaan door de enge poort,” Lukas 13 : 24. De orde waarin deze plichten worden gesteld is gelijk aan die in de natuur. Eerst ontwaken en dan opstaan. Beginnende en voortgezette overtuigingen banen de weg tot geestelijk leven. Zolang God ons niet wakker maakt door overtuiging van onze ellende, zullen wij nooit overreed worden om op te staan en ons tot Christus te wenden om genezing en redding.

3. Maar gij zult zeggen: Indien onwedergeborenen dode mensen zijn, welk nut kan het dan hebben hen toe te roepen dat zij moeten ontwaken en opstaan. Deze vermaning veronderstelt enige kracht of bekwaamheid in hen die niet wedergeboren zijn, daar hun anders te vergeefs wordt bevolen op te staan. Nu, deze moeilijkheid wordt opgelost in onze tekst, met dien verstande dat de plicht de onze is, maar de kracht Godes. God gebiedt het in Zijn Woord en alleen Zijn genade kan het uitvoeren. Christus zegt: „Zonder Mij kunt gij niets doen.”

Onze tekst wordt door roomse uitleggers misbruikt om de toren van de vrije wil daarop te bouwen en zij doen dat door een zeer zwak argument hetwelk zij trekken uit de orde waarin deze zaken gesteld zijn. Dit is een te zwak fundament om daarop te bouwen, want het is in Gods Woord zeer gewoon om eerst de uitwerking en daarna de oorzaak te noemen. Zoals in onze tekst vinden wij het ook in Jes. 26 : 19, waar wij lezen: „Waakt op en juicht, gij die in het stof woont.” Maar ik wil mij in mijn verhandeling niet in dit strijdpunt vedriepen. Waar ik het oog op heb wordt duidelijk in onze tekst beschreven en bestaat in

De leer, dat alle zielen die buiten Christus zijn, onder de macht van de geestelijke dood verkeren en in de staat des doods zijn.

Deze waarheid wordt in een menigte van getuigenissen in Gods Woord bevestigd, zoals in Ef. 2 : 1 en 5, „En u

heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden." En in Col. 2 : 13, „En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem." En in veel andere plaatsen met dezelfde strekking. Doch de wijze waarop ik dit punt zal behandelen zal deze zijn:

Ten eerste zal ik aantonen, in welke zin mensen buiten Christus en zonder wedergeboorte worden gezegd, dood te zijn.

Ten tweede, welke de staat van de geestelijke dood is.

Ten derde, waaruit blijkt dat allen die niet wedergeboren zijn in die droeve staat verkeren.

1. In welke zin worden mensen buiten Christus of onwedergeborenen gezegd dode mensen te zijn?

Om tot de verklaring te komen, moeten wij weten dat er een drievoudige dood is,

Een natuurlijke,
Een geestelijke en
Een eeuwige dood.

De *Natuurlijke* dood is het einde van het natuurlijk leven of de scheiding van de ziel van het lichaam. „Het lichaam zonder geest is dood," Jac. 2 : 26. De *geestelijke dood* is ontstaan door het verlies van alle geestelijk leven. Dat betekent het verlies en afwezigheid van de levendmakende Geest van God in de ziel. De ziel is het leven van het lichaam en het gemis van Gods Geest is de dood van de ziel. De *eeuwige dood* is de scheiding, beide van lichaam en ziel van God, welke de ellende is van hen die verloren zijn.

Nu, mensen zonder Christus of zonder wedergeboorte zijn niet natuurlijk dood. Zij hebben een natuurlijk leven, hoewel zij geestelijk dood zijn terwijl zij leven. Zij zijn ook niet eeuwig dood, niet eeuwig van God gescheiden door een onherroepelijk vonnis zoals zij, die verloren zijn.

Maar mensen zonder Christus zijn geestelijk dood, terwijl zij een natuurlijk leven hebben. Deze geestelijke dood is de voorloper van de eeuwige dood.

De geestelijke dood wordt in Gods Woord gesteld tegenover een tweevoudig geestelijk leven, welke zijn:

1. Het leven van rechtvaardigmaking;
2. Het leven van heiligmaking.

De geestelijke dood in tegenstelling met het leven van een gerechtvaardigde ziel, is een gevolg van de schuld der zonde welke ons brengt onder het vonnis des doods. En de geestelijke dood in tegenstelling met het leven van heiligmaking is de besmetting of de heerschappij der zonde. In deze beide opzichten zijn onwedergeborenen, dode mensen. Hierover heb ik te spreken bij het verhandelen van onze tekstwoorden.

Ten tweede. Laten wij in het kort beschouwen wat deze geestelijke dood is. Het is, zoals wij reeds hebben opgemerkt, de afwezigheid van de levendmakende Geest van Christus in de ziel van ieder mens. Die ziel is een dode ziel in welke de Geest van Christus niet is uitgestort in het werk van wedergeboorte. Al haar werken zijn dode werken, zoals zij genoemd worden in Hebr. 9 : 14, „Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levenden God te dienen."

Overdenk eens, wat de toestand is van hen die verloren zijn, zij leven, zij hebben gevoel en beweging, en dat voor eeuwig en toch, omdat zij voor eeuwig van God gescheiden zijn, verdient het leven hetwelk zij hebben, niet de naam van leven, maar het wordt overal in de Bijbel een dood genoemd.

Zo ook, de onwedergeborenen op aarde, hebben een natuurlijk leven. Zij eten en drinken, zij kopen en verkopen, zij praten en lachen, zij verblijden zich in de schepselen. Velen van hen brengen hun dagen door in genoegens en vermaken en daarna zinken zij in het graf.

Dit is het leven hetwelk zij leven, maar toch noemt de Heilige Schrift het meer een dood dan een leven, omdat hoewel zij leven het nochtans een leven, vervreemd van

God is. „Vervreemd zijnde van het leven Gods,” Ef. 4 : 18. Daarom, hoewel zij een natuurlijk leven behouden, worden zij in de Schrift gezegd, „in de dood te blijven,” 1 Joh. 3 : 14. En er is grote oorzaak waarom de staat van hen die niet wedergeboren en die buiten Christus zijn, een staat des doods genoemd wordt zoals gij in Gods Woord kunt lezen. Er is in de natuur niets dat méér wijst op de ellendige staat van de mens dan dat hij sterven moet. De doden zien en horen niets, en de natuurlijke mens verstaat niet de dingen die des Geestes Gods zijn. De doden hebben geen schoonheid of aantrekkelijkheid in zich. Abraham zei: „Doet de dode van voor mijn aangezicht weg.” Zo is er ook geen geestelijke schoonheid in de onwedergeborenen.

Hoewel sommigen van hen aangename, natuurlijke eigenschappen bezitten en een zedelijke deugdzaamheid hebben ontvangen, welke innemende dingen zijn, toch zijn dit slechts bloemen, die een dood lichaam bedekken en versieren. De doden zijn voorwerpen van jammer en weeklachten. Mensen hebben altijd over de doden getreurd, zoals wij lezen in Pred. 12 : 5, „Want de mens gaat naar zijn eeuwig huis en de rouwklagers zullen in de straat omgaan. Doch zielen buiten Christus, onwedergeborenen zijn veel meer voorwerpen van medelijden en beklag. Hoe zijn al de kinderen Gods, bijzonder zij die natuurlijk aan hen verwant zijn, gedrongen om over hen te treuren, zoals Abraham voor Ismael deed: „Och, dat Ismael mocht leven voor Uw aangezicht,” Gen. 17 : 18. Om deze en vele andere redenen wordt de staat van hen die niet wedergeboren zijn ons voorgesteld onder de naam van de dood.

Ten derde. Dat dit de staat is van alle personen die geen deel aan Christus hebben en niet geheiligd zijn, zal onwidersprekelijk blijken uit twee oorzaken.

1. Het beginsel van geestelijk leven is niet aan hen geschonken.

2. De uitwerkingen en tekenen van geestelijk leven zijn niet in hen te bespeuren, en daarom zijn zij in de staat en onder de macht van de geestelijke dood.

Ten eerste. Zij missen de beginselen van geestelijk leven.

1. Als oorzaak of inwendig.

2. Als vrucht of uitwendig.

Het oorzakelijke inwendige beginsel van geestelijk leven is de wederbarende Geest van Christus. „Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods,” Rom. 8 : 2. Het is de Geest als een wederbarende Geest, Die ons met Christus verenigt, in Wie oorspronkelijk alle geestelijk leven is. „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, de ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven. Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, also heeft Hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelf.” Joh. 5 : 25, 26. Zoals al de leden van het natuurlijk lichaam levend gevoel en werkzaamheid ontvangen, door hun vereniging met hun natuurlijk hoofd, zo ontvangen alle gelovigen, de leden van Christus, geestelijk leven en bezieling door vereniging met Christus, hun verborgen Hoofd, Ef. 4 : 15, 16. Indien wij niet tot Hem komen en niet door geloof met Hem verenigd worden, kunnen wij geen leven in ons hebben. „Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben,” Joh. 5 : 40.

Nu, de Geest van God heeft geen wederbarende, verlevendigende kracht geschonken en heeft geen zaligmakend geloof gewerkt in natuurlijke, ongeheiligde mensen. Wat Hij ook voor hen gedaan mag hebben in de weg van natuurlijke of algemene godsdienstige gaven, toch heeft Hij hen niet levend gemaakt met het leven van Christus.

Wat betreft de uitwendige middelen van genade, als het prediken van het Evangelie, welke het middel of instrument is van de Geest in dit heerlijk werk, en „het Woord des levens” genoemd wordt, dit Woord is niet tot hun ziel gekomen in wederbarende, verlevendigende kracht. Mogelijk heeft het hen verlicht en overtuigd, en heeft het op hun verstand tot algemene verlichting en op hun consciëntie tot hun overtuiging gewerkt, maar het

heeft niet doorgewerkt op hun hart en wil, bij wijze van krachtdadige bekering. De Heere heeft hun tot op heden nog niet gegeven, dat hun hart werd geopend door middel van geloof, om Christus te ontvangen.

Ten tweede. De uitwerking en tekenen van geestelijk leven zijn niet in hen te vinden.

1. Zij hebben geen gevoel of kennis van hun gevaar en ellende. Ik bedoel niet zo'n gevoel als nodig is om hen wakker te schudden en tot Christus als hun Medicijnmeester de toevlucht te doen nemen. Dit geestelijk oordeel ligt op hen: „Toen zeide Hij: Ga henen en zeg tot dit volk: Horende hoort maar verstaat niet en ziende ziet maar bemerkt niet. Maak het hart dezès volks vet en maak hun oren zwaar en sluit hun ogen,” Jes. 6 : 9, 10.

2. Zij hebben geen geestelijk begrip van Christus of van geestelijke dingen. Al de beweegredenen in de wereld kunnen hun wil niet overreden om één stap naar Christus te zetten in de weg van geloof. „Gij wilt tot Mij niet komen.” Indien er een beginsel van geestelijk leven in hun ziel was, zo zouden zij zich tot Christus begeven of hemelwaarts gaan. Het zou voor hen zijn als een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven. De eigen beweging van geestelijk leven richt zich naar Boven.

3. De onwedergeborenen hebben geen trek naar geestelijk voedsel. Zij zoeken niet naar de dingen die geestelijk zijn. Zij kunnen voortgaan van week tot week en van jaar tot jaar, al hun levenstijd, zonder enige gemeenschap tussen God en hun ziel en zij voelen er geen behoefte naar en zij hongeren en dorsten er niet naar. Dat zou niet zo zijn, indien er een beginsel van geestelijk leven in hen was. Want dan zouden zij het Woord van Gods mond meer achten dan hun noodzakelijk voedsel.

4. Zij hebben in hun genegenheden geen warmte tot God en tot de dingen die Boven zijn. Hun harten zijn zo koud als steen omtrent geestelijke dingen. Zij zijn wel vurig, maar door hun begeerlijkheden die uitgaan tot de wereld en tot wereldse genoegens. Maar hoe koud en dood zijn zij jegens Jezus Christus en omtrent geestelijke weldaden.

5. Zij zijn niet geestelijk en daarom leven zij niet geestelijk. Was er een beginsel van geestelijk leven in hen, dan zou hun ziel in geestelijk gebed naar God hijgen. „Zie hij bidt,” Hand. 9 : 11. De lippen van hen die niet wedergeboren zijn, mogen zich in gebeden bewegen, maar hun hart en begeerten hijgen en dorsten niet naar God.

6. Zij hebben geen vrees of zorg voor hun behoud, hoewel bewust leven altijd op zelfbehoud uit is. De zwakste vlieg en de geringste worm zal het gevaar schuwen. De toorn Gods hangt dreigend over de mens, maar zij beven daar niet voor. De hel is slechts een geringe zaak voor hen. Zij verkeren op de rand van eeuwige ondergang en toch maken zij geen gebruik van middelen om aan dat onheil te ontkomen. Hoe duidelijk blijkt daaruit het droevig geval, hetwelk ik ondernomen heb voor te stellen, namelijk dat zielen buiten Christus, onwedergeboren en dode zielen zijn.

Het is zeker geen genoeg voor de levenden om tussen de doden te verkeren. Het was een wrede kwelling die door een tiran uitgevonden werd om een dood en een levend mens samen te binden. Het genoeg van samenleving ontstaat uit overeenstemming van de harten en uit de hoop van eens samen te leven in de toekomstige wereld. Het gemis van deze beide zaken maakt samen het gezelschap van de godzaligen met de goddelozen in deze wereld onaangenaam.

Het is waar, het is nodig dat wij burgerlijke omgang onderhouden met vreemdelingen van God, want anders zegt de apostel „moeten wij uit de wereld gaan.” Er zijn ook familieplichten, welke getrouw en met liefde moeten worden nagekomen, zelfs jegens ongelovigen. Doch indien wij onze vrije keus hebben, zullen wij veel missen, zo wij het volk van God niet tot ons gezelschap kiezen.

In dit verband heeft iemand gezegd: „Zijt gij een godzalige huisheer, doe dan een keus voor God en voor uzelf wanneer gij een dienstknecht in uw huis neemt. Een gelovige dienaar is een groter zegen dan wij gewoonlijk menen. Hij kan werken en hij kan God bidden om een zegen over zijns meesters goed. De knecht van Abraham

bad: „Heere, God mijns heren Abrahams, doe ze mij toch heden ontmoeten en doe weldadigheid bij Abraham, mijn heer,” Gen. 24 : 12. En het is zeker dat hij een dienst aan zijn meester bewees, zowel door zijn gebed als door zijn werk op deze reis. De heilige David, toen hij aan Saul's hof was, merkte op het onheil, hetwelk verbonden was aan het onderhouden van goddeloze en onheilige dienst-knechten, waaraan deze ongelukkige koning zo vast zat, dat David zijn hof vergelijkt met dat van goddeloze en barbaarse heidenen, in wier hoven nauwelijks meer goddeloosheid was te zien dan aan dat van Saul. Dit deed David uitroepen: „O, wee mij, dat ik een vreemdeling ben in Mesech, dat ik in de tenten Kedars woon,” Ps. 120 : 6. Er is geen twijfel aan of dit gaf aan deze begenadigde man een gevoel alsof hij verbannen was, eer hij tot de kroon kwam. Vóór die tijd heeft hij ongetwijfeld besloten, hoe hij zijn hof zou inrichten wanneer God hem tot hoofd van een koninklijke familie zou aanstellen. „Wie bedrog pleegt, zal binnen mijn huis niet blijven; wie leugens spreekt, zal voor mijn ogen niet bevestigd worden,” Ps. 101 : 7.

Vreest gij God? Toon dat dan in uw keuze van man of vrouw. Ik ben er zeker van dat indien sommigen geen ander bewijs voor hun vreze Gods konden bijbrengen, dan de zorg die zij in dit opzicht gehad hebben, dit als een gunstig teken mocht aangenomen worden. Het is waar, sommige begenadigde mensen hebben in dit opzicht grote zwakheid getoond, zelfs tot ergernis in de kerk.

Wij lezen, dat „Gods zonen de dochteren der mensen aanzagen, dat zij schoon waren,” Gen. 6 : 2. Men zou denken dat de zonen Gods meer zouden hebben gezocht om genade in het hart, dan om schoonheid in het aangezicht. Maar wij zien nog, dat velen zoeken om schoonheid, zonder te vragen welke genade er in 't hart gevonden wordt. O, christen, wilt gij de weg der heiligheid volgen, dan is in verband met de keuze waarover wij spreken, dat woord als een liefelijke raad voor u in Gods Woord gesteld: „Trekt niet een ander juk aan met de ongelovige,” 2 Cor. 6 : 14.

Hoe groot en bovennatuurlijk, en wonderlijk is die verandering, welke wedergeboorte in de ziel van mensen maakt! Het is een verandering van de dood tot het leven. „Deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden,” Lukas 15 : 24. Wedergeboorte is leven uit de dood. Het is het meest uitnemende leven uit de vreeslijkste dood. Het is het leven van God, hetwelk ingeblazen wordt in een ziel, welke door de macht der zonden van dat leven vervreemd was.

Er worden twee geweldige veranderingen gewerkt in de zielen der mensen welke terecht de hoogste bewondering oproepen.

1. De verandering van zonde tot genade;
2. De verandering van genade tot heerlijkheid.

De verwisseling van genade tot heerlijkheid wordt door allen terecht erkend te zijn een wonderlijke overgang. Want God neemt een arm schepsel uit het gezelschap van zondige mensen. Hij haalt hen op uit een diepte van vele zondige zwakheden, welke hem van dag tot dag in deze wereld deden weklagen. En in een ogenblik maakt Hij hem tot een volmaakte ziel, verschijnende in de schoonheid van heiligheid, en Hij vervult hem als een vat der heerlijkheid met onuitsprekelijke en niet te begrijpen blijdschap in de tegenwoordigheid van God. Daar zullen de nederlagen veranderd zijn in overwinning en het zuchten in gezangen van lof. Dit, zeg ik, is wonderbaar, en toch is de eerste verandering van zonde in genade niet minder groot, ja gaat in sommige opzichten de verandering van genade tot heerlijkheid te boven. Want de verandering tot heerlijkheid is voor de wedergeborenen slechts een trapsgewijze verandering. Maar de verandering welke de wedergeboorte in ongelovigen geeft is een verandering in de ziel. Groot en wonderbaar is dit werk van God en laat het altijd wonderlijk zijn in onze ogen.

TOEPASSING

Indien ongelovige zielen, dode zielen zijn, welk een noodlottige slag geeft de dood dan aan de lichamen van

alle onwedergeborene mensen! Een ziel dood in zonden en een lichaam dood uit kracht van de vloek der zonde en beide ziel en lichaam voor eeuwig gebonden onder de macht van de eeuwige dood, is zulk een volledige en volkomene ellende, dat er niets aan kan worden toegedaan om ze nog ellendiger te maken.

Het is de troost van een christen, dat hij, wanneer de dood komt, kan zeggen: Ik zal niet geheel sterven; er is een leven in mij, hetwelk door de dood niet kan worden verslonden. „Het lichaam is dood om der zonden wil, maar de geest is leven om der gerechtigheid wil,” Rom. 8 : 10. Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht.

Daar de dood de gelovige uit het midden van veel moeite en verdriet verlost en hem brengt in de tegenwoordigheid van God en hem brengt tot de algemene vergadering van de volmaakt rechtvaardigen, tot een staat van volkomen vrijheid en van volle zaligheid, zo brengt de dood de onwedergeborene van al zijn zinnelijke vermaken en genoegens tot een plaats van eeuwige kwelling. Hij voert de dode ziel voor altijd uit de tegenwoordigheid van God. De dood is de koning der verschrikkingen, een slang met een dodelijke angel voor ieder mens, die als vreemdeling van Christus sterft.

Indien elke onwedergeborene ziel een dode ziel is, hoe droevig is dan het geval van geveinsden en tijdgelovigen, welke tweemaal gestorven zijn. Dezen zijn die vervloekte bomen van welke de apostel Judas zegt: „Zij zijn als bomen in het afgaan van de herfst, onvruchtbaar, tweemaal verstorven en ontworteld,” Judas : 12. De apostel zinspeelt hier op stervende bomen die verwelken, bomen die eerst in de lente sterven, daarna verdorren en dan hun bladeren afwerpen, terwijl andere bomen groeien en bloeien. Men tracht soms de boom van deze eerste dood te redden door snoeien en bevochtigen, maar in de herfst verdort hij opnieuw. Het najaar is de tijd waarin blijkt of de kwaal dodelijk is of niet. Wanneer dan blijkt dat de wortel aangetast is, dan is er geen hoop meer. De tuinman

ziet meer naar zo'n boom om, dan alleen om hem om te hakken tot brandhout voor het vuur.

Zo is ook het geval van bedrieglijke en geveinsde belijders, die hoewel zij onder de macht van de geestelijke dood waren, toch in het begin van hun belijden schenen te leven. Zij vertoonden aan de wereld de geurige bladen van een zuivere belijdenis, en hoopgevende knoppen van gevoel voor geestelijke dingen werden gezien, doch daar zij de wortel van wedergeboorte misten, verdorren zij snel en wierpen hun vruchten ontijdig af. Doch door de hulp van genademiddelen of door schokkende gebeurtenissen, schijnen zij zich te herstellen. Doch dat alles kan niet helpen, het gebrek zit inwendig, wegens het gemis van een goede wortel. Daarom, zij die eens dood waren wegens gemis van een beginsel van wedergeboorte, zijn nu tweemaal verstorven door het verval en het verwelken van hun ledige belijdenis.

Zulke bomen zijn gereed gemaakt voor de zwaarste straffen in de hel. Hun lot is het droevigste deel dat ooit werd uitgedeeld aan kinderen des doods. Daarom zegt de apostel Petrus ons: „Want indien zij, nadat zij door de kennis des Heeren en Zaligmakers Jezus Christus de besmettingen der wereld ontvloten zijn, en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zo is hun laatste erger geworden dan het eerste. Want het ware hun beter dat zij de weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij die gekend hebbende, zich weder afkeren van het heilig gebod dat hun overgegeven was,” 2 Petr. 2 : 20, 21. Een dubbele mate van toorn schijnt bereid te zijn voor hen, die deze dubbele dood sterven.

Indien dit zo is, dan verdienen onwedergeboren mensen ernstig beklagd te worden. Zo deze waarheid van harte geloofd werd, dan zouden wij over hen treuren met het tederste medelijden en met hartelijke droefheid. Zo onze mannen, vrouwen of kinderen een natuurlijke dood sterven, hoe zijn dan onze harten in stukken gescheurd door smart en droefheid. Tranen en zuchten zijn daar bewijzen van rouw.

O christenen, is al de liefde welke gij voor uw betrekkingen hebt gewijd aan hun lichaam? Hebben hun zielen geen waarde in uw ogen? Is de geestelijke dood geen diepe ellende? Weent gij daar niet over? De Heere opene uw ogen en bewege uw hart over geestelijke dood en zielsellenden.

Beschouw en overdenk deze dingen en laat uw binnenste er over bewogen zijn, indien er nog bewegingen van genegenheid in u zijn. Want indien uw betrekkingen geestelijk dood blijven, zo zijn zij van geen nut en onbruikbaar voor God in de wereld, en zij worden niet aangenomen tot enige bijzondere en godverheerlijkende dienst. Zij zijn onbekwaam om enige geestelijke troost van God te ontvangen, zij kunnen niet de minste zoetheid in Christus proeven, evenmin in plichten als in beloften. Zij hebben geen schoonheid in hun ziel, hoe schoon hun lichaam ook mag zijn. Het is genade en niets dan genade die de inwendige mens versiert.

De doden hebben geen troost of schoonheid in zich. Zij hebben geen hoop eens met God in heerlijkheid te zullen zijn, want het leven van heerlijkheid wordt begonnen in genade.

Hun graf moet binnenkort gegraven worden om begraven te worden uit het gezicht van God, in het diepste verderf. De put wordt door rechtvaardigheid gegraven voor allen die geestelijk dood zijn en de doden moeten begraven worden.

Kunnen zulke beschouwingen geen medelijden in uw ziel opwekken of u werkzaam maken om hun wedergeboorte te zoeken? Dan is het te vrezen dat uw ziel even dood is als de hunne.

O, heb medelijden met hen en bid voor hen. In dit geval zijn gebeden voor de doden onze plicht. Wie weet, God mocht ten laatste uw geroep horen en dan zoudt gij getroost met de vader van de verloren zoon mogen zeggen: „Want deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden en hij was verloren en is gevonden,” Lukas 15 : 24. Amen.